

אף לא אגורה שחוקה אחת ל..קן הצביעות"

הנושאת לשווא את שמו של צה"ל!

לא אתרום!

עלמישקל כפה-נמס), שהם מנסים לקנות בדרך זו מחילה לחטאים כמוסים. האם אין אלה אותם האנשים שקיללו אתמול את מפקדי צה"ל, שאמרו כי המדינה והצבא רקובים עד היסוד, שדיברו על ירידה והחזרת פינקסי-מילואים?

האם לא עברו אנשים אלה מי היסטריה אחת לשניה, מאורגיה של השמצה ללא-אגבול לאורגיה של רימוני-קרי-בלידיו?

האם תרומתם אינה כופר בלתי-מודע, פיצוי תת-הכרתי? אם כן, הרי זו תגובה בלתי-בריאה, חולי-גית ומסוכנת - בדיוק כמו התגובה הקודמת. מוראל מפוברק ומרקיע-שחקים אינו טוב מחוסר-מוראל. אין הוא אלא הצד השני של אותו מטבע.

ביופיה-כפורים ראינו מה קורה כאשר הופכים את אלופי צה"ל לריאליסטים של החברה הגבוהה, לזנבות החוג הנוצני. אחרי יופיה-כפיר פורים ראינו מה קורה כאשר מורי חיים אותם ככופין ומדכיקים למיצחם אות קין.

האין אנחנו יכולים לסגל לעצמנו יחס רצינאלי? האם איננו יכולים להעריך את כושרו של אלוף כמו בני פלד, מבלי למחול לו על הכאת נהג בכביש או גילוי עריצות כלפי פקודיו?

האם איננו יכולים למתוח ביקורת חרי-פה וצודקת על גילויים כאלה, מבלי לגרוע מן ההערכה שאנו רוחשים לו על חלקו במיבצע אנטבה?

בקיבור, האם אנחנו יכולים הייתי-הם או האלופים כאל בני תמותה, בשרי-דם, שיש לברך או לתבוע אתם על יעילות ואומץ-לב ומסירות, ולברך אתם על רשלנות וחוסר-כישרון ועצבנות מחשבתית - הכל לפי הצורך וכיחם הנכון?

צ"ה" היא מכונה צבאית - מכונה הדרושה עדיין, למרבה הצער, להכניסת קיומנו הפיסי. כמו כל מכונה, הוא זקוק לבדיו קה מתמדת, לפיקוח יעיל, ומדי פעם בפעם לאוברול.

קריאות "היד" מפורזות, כמו קריאות "בון" מוגזמות, מפריעות לעבודה שקטה ורצינית זו. מיבצע אנטבה הוכיח שיש לצה"ל כיום היכולת לתכנן מיבצע-קומנדו מתוחכם, וכי יש בו האנשים הנועזים הדרושים לביצועו. לא פחות - ולא יותר.

אין בכך תשובה - חיובית או שלילית - על השאלה אם הוסקו הלקחים מכיש-לונות יום-הכיפורים. האם קמו מיסגרות יעילות יותר, במקום אותן שנכשלו? האם גובשה דוקטרינה ביטחונית סבירה, שהיא תה חסרה לגמרי לפני שלוש שנים? האם חוסלו תופעות הברדקיום, שנחשפו בצור רה כה מבהילה בעת גיוס-הפתע? האם הוקמו ואומנו הכוחות המסוימים, שחסרו-גם בלט בשדה-הקרב?

כל הבעיות האלה מחייבות דיון רציני, ענייני ומעשי. לא הודעות בנוסח "יחי אנחנו" מידי אנשי-יחסי-ציבור במדים, ו-לא מסיבות-עיתונאים מדושנות-עונג של מפקדים בכירים.

ובודאי לא מפעייחת-עוררות כי נוסח הסובייטי והתרומות ל"קן-צה"ל" רמיונית. לא היסטריה, לא אורגיה, לא מיסחר ברגשות, לא רכיבה על גב הלוחמים, לא ניצול למטרות פרטיות או מפלגתיות, לא פולחן-אלילים. לא צעקות של אלי-אל-ישראל.

מיפשעשרה, או שחקני-כדורגל כי אולימפיאדה.

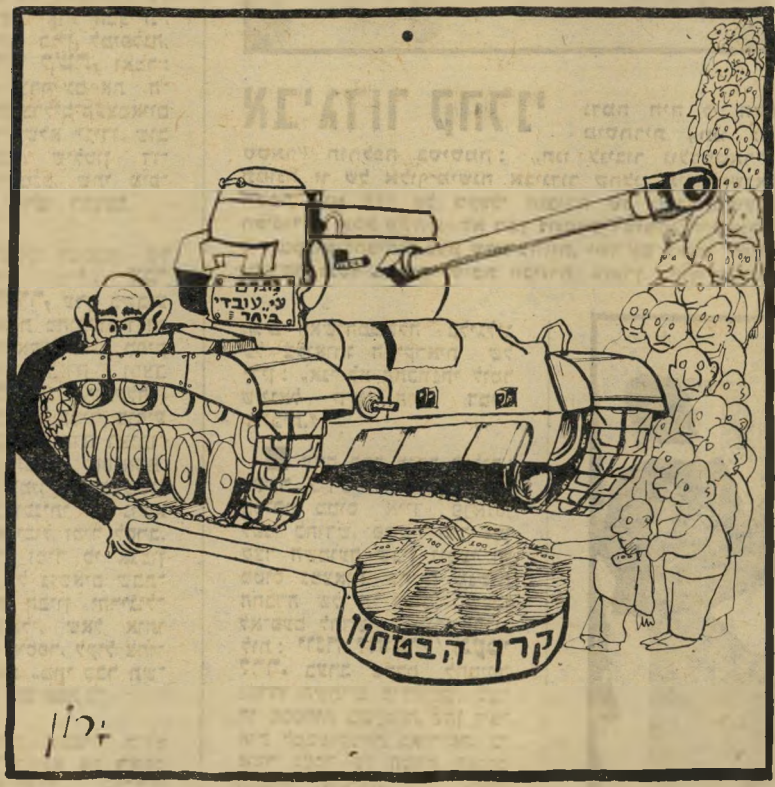
אן קבור כגב - כלב גדול. האורגיה של קבלת-הפנים, ההיסטריה הממוסחרת של אלבומים וספרים-בני-רגע, כל הקלחת הציבורית הזאת אחרי אנטבה - מה היא מזכירה, בעצם? האין היא מזכירה בדיוק נמרץ את קבלת-הפנים הנערצת כמדוי-נות רבות, וגם בישראל, לניבחרת כדורגל לאומית, החוזרת כמנצחת ממאבק בינלאומי?

איזה אושר! איזה הרגשה של עליונות! דפקנו אותם! עשינו מהם קציצות! רמסנו אותם! מרחנו אותם על המיגרש!

שמית: "כבוד לצה"ל! מתנת רוטארי הרצליה-פיתוח".

מגוחך? גרוטסקי? לא יותר מאשר עצם הרעיון להפוך את צה"ל לאובייקט של צדקה, מעין מתחרה לאגודה למילתמה בסרטן והליגה לטיפול בנערות סוטות. כל הכבוד לצה"ל? אוי לכבוד, אשר אלה הם סממניו!

אן אני שומע את מחאתו של הקור רא הנאמן: "למה להתקין? מדוע לזלזל? יתכן כי התוצאה היא אידיולטי, אבל הרי הכוונה טובה! האנשים רוצים להביע במעשה של התנדבות את תודתם לצה"ל על מיבצע אנטבה. האם זה פסול?"

מי זה "אנחנו"? אותם שחוו במישחק, עם כוס ויסקי ביד, מעל מסך הטלוויזיה? אותם שטרנו וקנו כרטיסים ליציע? אותם שישנו במיטתם בעת המישחק וקראו עליו בעיתון?

זוהי הילה שאולה, תענוג זול ונוח של משתתפים-מרחוק, אין צורך להסתכן בי שבירת רגל, לעבור אימונים מפרכים, להשתעבד למשמעת חמורה. "אנחנו" גיי-בורים, "אנחנו" חזקים, "אנחנו" הכי טור-בים בעולם - כל זה בשעה שאנחנו שוכים בים במיטה, ממלאים את כרסנו ושותים בירה מהמקרה. ספורט-באמצעות-באי-כוח.

כל זמן שזה נוגע לכדורגל - ניהא. הכדורגל הוא מילתמה-מדומינית, תחליף-לקרב, פורקן בלתי-אלימים לייצרים חוקפי ניים, ואינו מיק לאיש. אבל כאשר מתייחסים כך לאני שים היוצאים למשימה של חיים-אימונית, היוצאים להרוג והעזובים ליהרג - הרי יחס כזה מגעיל.

ני חושד ברבים מתמוגגי-אנטבה, מתורמי-קן-צה"ל וקוני-ספרים-נמסים

הוששנו שעדי להשיב על כך: כן, זה פסול. כי כל התגובה הרגשנית המוגזמת על מיבצע אנטבה - פסודה.

זה היה מיבצע גדול, מי שהחליט עליו, קיבל על עצמו אחריות נוראה. הוא סיכן את חייהם של מאות אורחים וחיילים, מי בין כל האלטרנטיבות האכזריות, היתה זאת (לדעת) ההחלטה הנכונה. אבל להריע על כך? להשתולל מרוב התלהבות? להוחמים שיצאו למיבצע, יוני וחבריו, חירפו את נפשם כדי להציל אחרים. די היה בכדור תועה אחד, די היה במיקרה עיוור בלתי-צפוי, כדי שהעניין כולו יסתיים באסון נורא.

הם ביצעו את המשימה בדייקנות וכי אומץ-לב. על כך מגיעה להם תודת כולנו. תודה שקטה, רצינית, אילמת, ההולמת את גדול האחריות וחומרת המשימה.

ואין עדיין-גדול יותר לדוחמים ולמשימתם מאשר פזחן-האזילים שנערך להם, כאילו היו לודרים כי קורבם רומאי, דוחמי-שורדים בקרי-יהוד, זכרי-פוס בעצרת של בני

היה-נא הדבר רשום באותיות שחרות על גבי נייר לבן:

האזרה אורי אכנרי מסרב להרים את תרומתו ל"קן צה"ל". לא אלף לירות. לא מאה לירות. אף לא לירה מיסכנה אחת. לא שבוע עבודה, ולא יום של חופשה. לא כלום.

גרוע מזה: אני קורא לכל אורחי המדינה לחדול לאלתר מן המישחק ההולגארי והמטופש. אף לא אגורה שחוקה אחת ל"קן הצביעות הנושאת שם צה"ל!"

ודם כל, אף לירה אחת מכל המי-ליונים האלה, הגתרמים ביד נדיבה "למען צה"ל", לא תגיע לצה"ל. יש לכך סיבה פשוטה:

כל לירה המגיעה לצה"ל, בצורה כל-שהי, באה לו מתקציב-המדינה.

אם רוצים להגביר את זרם ה-כספים לצה"ל, פשוט אין דרך מילי-בד הגדלת תקציב-הביטחון. אין איש מציע זאת.

התיפף, זה עתה הקטינו את הקציב-הביטחון, וכמה מאישי-הביטחון הדגולים ביותר במדינה הביעו, באותה הזדמנות, את דעתם שקיצוץ כזה אינו מויק, ואולי אף מועיל. אין זה סוד שאיש כמו אריק שרון, למשל, מאמין שגם עתה תקציב-הביטחון הוא מנופה ובלתי-יעיל, מכיוון שאינו מבוסס על הבסיס היחידי המאפשר תקציב ביטחוני, יעיל, קומפקטי: דוק-טרינה ביטחונית ברורה.

ובכן: כספי "קרי-צה"ל" ועברו לידיו הגדולות של יהושע רבינו-בין, אבל הם לא יעברו משם ל-תקציב הביטחון.

הם יישפכו, פשוט, אל תוך החבית-בלא-תחתית של קופת-הממשלה. הם ימנו את הכלכלה המושחתת, ההורסת את המוראל הלאומי. הם יאפשרו להנהגה כלכלית רקור בה להתחמק במשך כמה ימים נוספים מן הצורך לבצע את הרפורמות הגדולות, הידרושות להבראת המדינה.

קן צה"ל אינה אלא קר-הצבי. אנשים טובים תורמים את הכסף היקר למען מטרה רמיונית נעדרת, והכסף ישמש לריפוד כיסיהם של הפרוטקציונרים השמנים, המקמי-ליום מירי הממשלה אשראי-בלאי ריבנית, ורוחיס-בי-אי-סכון, מענקים-בלאי-מאמץ.

אילי ההון השחור מניחים כיום כמה אלפי לירות על השולחן, בידועם מיטב שאותן לירות תחזורנה אליהם מחר מתחת לשולחן, בתוספת של אלפי אחוזים. אדינא יופיע שמי ברשימה זו.

אם אפשר בכלל להעביר את כספי ההתנדבות הציבורית לצה"ל, מבלי שיידבקו אל כפות ידיו של שרי-האוצר? לא. אי-אפשר, אלא אם כן... אלא אם כן נשנה מישדות פרי-טיות לארצות-הכרות, נקנה טאנק פה וזקדה שם, ונעבור אותם ישר לצה"ל.

קל לתאר את התמונה. ביום-העצמאות ה-30 של המדינה ייערך המיצעד הגדול, הטור המשורין יהיה מרשים במיוחד, על הטאנק הראשון יהיה רשום, באותיות שחורות גדולות: "נתרם על-ידי ויצמן סביון". קנה היתוחח המתיניע ישא שלט: "שי לצה"ל מאת גיילדים עירוני ג', קרי-יית-שמנה". הכפיר יגרוו אחריו מודעה